

vil gennemføre ændringer i folkeskoleloven udenom fire forligspartier, har regeringen – som undervisningsministeren også har givet udtryk for – valgt at bryde mange års politisk tradition. Det er således en historisk beslutning, regeringen har truffet, når vi ser på traditionen på folkeskoleområdet. Men det er også en historisk beslutning i forhold til den tradition og praksis, som har eksisteret på Christiansborg, og som indebærer, at forlig og aftaler skal holdes.

Aage Frandsen (SF):

Den dag, regeringen valgte at bryde folkeskoleforliget, var jo en dag, som var ret markant og givetvis også vil være det i forhold til den parlamentariske praksis, der har udviklet sig gennem årene.

Det er jo sådan, at folkeskoleforliget har eksisteret siden 1975. Der har været folkeskolelove tidligere, men det er ikke det samme, som at der var forlig om dem. Men det, der udviklede sig med folkeskoleforliget i 1975, var jo, at man mellem de partier, der var forligsparter, havde en forståelse med hinanden om, at man ikke ændrede i folkeskoleloven og heller ikke i det grundlag, der ligger for folkeskoleloven, medmindre alle var enige.

Dette forlig varede fra 1975 til 1993, og derefter, i årene op til 1993, var man så enig om, at nu skulle forliget fornys. Det var det, der skete i 1993, og det er så det, som nu er opsagt.

Derfor synes jeg, det er relevant at få at vide: Hvad ligger der af overvejelser hos regeringen, når man træffer en så voldsom beslutning i retning af at opsige forliget både i forhold til folkeskoleforliget og også generelt i forhold til parlamentarisk praksis?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det har klart ikke været regeringens ønske at folkeskoleforliget skulle opsiges eller brydes. Tværtimod er det regeringens opfattelse, at det er værdifuldt med et bredt flertal bag folkeskoleloven.

Men regeringspartierne har allerede før valget gjort det klart, at vi ønsker nogle ændringer i det eksisterende forlig. De er klart annonceret inden valget, og de er fremført efter valget.

De kan sammenfattes i to hovedpunkter: Det ene er, at vi ønsker at afskaffe kommunernes pligt til at tilbyde modersmålsundervisning. Regeringens opfattelse er, at modersmålet i Danmark er dansk, og derfor skal vi styrke indsatsen for, at børn af indvandrere lærer dansk. Det for-

bedrer integrationen i det danske samfund. Det er det ene.

Det andet punkt er en generel forbedring af det faglige niveau i folkeskolen, og derfor har vi bl.a. foreslået flere timer i dansk og matematik, tidligere undervisning i fremmedsprog og styrkelse af naturfag og historie. Det er blot for at nævne nogle enkelte eksempler.

Regeringen håber, at det kan lade sig gøre at få et bredt flertal til at stå bag disse ændringer.

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved godt, at bl.a. Venstre tidligere har fremført ønsker om ændringer i folkeskoleloven. Det har SF også gjort. Men at sige, at man gerne vil have ændringer, er ikke det samme som at sige, at man har opsagt forliget. For hvis man siger, at man gerne vil have ændringer, og at det skulle være det samme, som at man opsiger aftalen, så betyder det sådan set, at aftalen er opsagt hele tiden, for alle har jo lov til inden for forligskredsen at sige, at man gerne vil lave ting om.

Jeg vil også gøre statsministeren opmærksom på, at et andet parti, der var med i forligskredsen, nemlig CD, sidste år meddelte, at de ville opsige folkeskoleforliget. De erklærede, at de ville opsige folkeskoleforliget, og det vil sige, at der var en opfattelse af, at det er den måde, man gør det på.

De meddelte, at efter et valg er CD ikke bundet af folkeskoleforliget. Venstre sagde ikke noget i den forbindelse. Tværtimod sagde Venstre, at man sådan set var interesseret i, at der var en bred kreds omkring det.

Så burde Venstre jo have sagt ved denne lejlighed: Jamen vi ønsker også at opsige folkeskoleforliget. Men det gjorde Venstre ikke. Det er derfor, der er forskel på at sige, at jeg vil gerne have lavet ændringer, og at sige: Jeg har opsagt det.

Ellers betyder det sådan set, at alle partier har opsagt alle aftaler og forlig næsten hele tiden, fordi vi hele tiden taler om, at vi gerne vil forbedre det, som er forligsgrundlaget, for det er jo et partis ret.

Kl. 13.05

Frank Jensen (S):

Det er imponerende at høre statsministeren sige, at regeringen har besluttet, at modersmålet i Danmark er dansk. Det er jo noget forfærdelig sludder. En grønlandsk familie her i Danmark, der får et barn, er det barns modersmål dansk? Selvfølgelig er det ikke det. Det er grønlandsk.